

[Ulrich.]

nedenunder: har vi først faaet den ene Bestemmelse, har vi først faaet Lillefingeren, saa skal vi nok tage hele Haanden. Det er i Virkeligheden det, Socialdemokratiet ønsker, og jeg er tilbøjelig til at tro, at de Radikale nu ogsaa er vendt tilbage til de Græsgange, hvorpaa man græssede i 1919; det maa være de Kr. Pedersen'ske Tanker, som ogsaa rører sig i Radikalismen i Øjeblikket. Man vil blot have en udvidet Ekspropriationsret til at tage det, man ønsker.

Men saa er det danske Landbrug vel faren, og de danske Landbrugere ikke mindre. Der vil komme en Usikkerhed i Landbruget, og det er ganske indlysende, at det intensive Landbrug, der i Øjeblikket drives, vil faa Dødsstødet, naar man skal arbejde Dag efter Dag med det Sværd hængende over Hovedet: i Morgen kan de komme og tage en Del af min Jord. Hvor bliver saa hele Driftsplanen af? Hvor bliver hele det Fremsyn af, som enhver Landmand maa være i Besiddelse af?

Og saa kommer der i næste Stykke den ganske mærkværdige Bestemmelse, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ogsaa var inde paa, nemlig at man fortrinsvis skal tage af den Jord, som ikke udnyttes forsvarligt. Ja, hvem skal bedømme det? Det vilde jo være ganske storartet for det danske Landbrug, hvis f. Eks. det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen blev sendt ud for at bedømme, hvorvidt Jord var drevet forsvarligt eller ikke, og man kan lige saa godt tænke sig det ærede Medlem udpeget til dette som et andet æret Medlem af dette høje Ting eller en Mand udenfor Tinget.

Man vilde sikkert være vel rejst i det Tilfælde! Det at bedømme, om Jord drives forsvarligt eller ikke, tror jeg nok der skal større Ekspertes til, end man i Almindelighed har nogen Anelse om. Derfor anser jeg hele dette Stykke i § 4 for at være af en saa ejendommelig Art, at hvis det overhovedet nogen Sinde bliver til Lov, vil det danske Landbrug være overordentlig ilde stedt.

I sidste Stykke af § 4 fastsættes der forskellige Grænser for, hvor meget man maa tage bort fra Gaarde af de forskellige Størrelser. Medens man tidligere sagde, at fra Gaarde paa 50—75 ha kunde man tage indtil 10 pCt., varierer det nu fra 10 til 15 og 20 pCt., og 25 pCt., naar Arealet er over 75 ha.

I § 6 fastsætter man nye Bestemmelser om, hvor store Beløb der stilles til Raadighed til Statens Jordkøb. Medens man tid-

ligere tog Pengene paa de aarlige Finanslove og altsaa skulde have denne Bevilling Aar efter Aar, foreslaar man nu aarlig anvendt et Beløb af 6 Mill. Kr., hvoraf de 3 Mill. Kr. tages af Jordfonden og de 3 Millioner af Statskassen.

Jeg mener, at vi i hele denne Sag kommer ind paa en overordentlig farlig Glidebane. Vi fra vor Side er indforstaaet i, at nu, da man altsaa gennem Len- og Stamhuslovene har faaet etableret denne Jordfond med de umaadelige mange Penge, den rummer, og nu, da det ebber ud med Udstykningsen af den Jord, der er afstaaet fra Len og Stamhuse og af Præstegaardsjorden, hvortil de Penge, der er aflejret i Jordfonden, skulde anvendes, er det paakrævet at faa fastlagt en Lov, hvorigennem den fremtidige Anvendelse af Jordfondens Midler fastslaas; men saadan stykkevis, snart i en Lov, snart i en anden Lov at plyndre den for snart 10 Mill. Kr., snart 6 Millioner, snart 2 eller 3 eller 4, anser jeg for overordentlig uheldigt.

Lad os tilvejebringe en Lov, der virkelig giver et vidtskuende Fremsyn over Anvendelsen af alle disse mange Penge, som man i 1919 — efter min Mening uretmæssigt — tog fra enkelte Medlemmer i det danske Samfund. Naar man nu en Gang har taget disse Penge og har dem liggende i Jordfonden, saa lad os faa en klar og koncis Lov for, hvorledes disse Penge fremtidig skal anvendes. Det vil vi fra vor Side gerne være med til; det Tilsagn har vi givet flere Gange, og vi giver det igen i Aar. Vi vil gerne være med til at forhandle paa dette Omraade og søge en fornuftig Løsning af hele dette Spørgsmaal i Stedet for denne stykkevise Lovgivning.

Lad os faa en Overvejelse af hele dette Forhold, en Undersøgelse af, hvorledes disse Love har virket i de mange Aar, og lad os saa ud af disse Overvejelser faa et Forslag til en virkelig centraliseret Jordlov, som klart og koncist angiver for Befolkningen, hvilke Veje man ønsker at gaa, og hvilke Veje Befolkningen skal gaa for at faa Del i de Goder, som man gennem denne Lovgivning søger at give den. Det vil vi fra vor Side selvsagt gerne være med til, men hidtil har man ikke i noget af de andre politiske Partier kunnet slutte sig til de af os paa dette Omraade fremsatte Tanker; men det er jo at haabe, at Fornuften efterhaanden kan sejre, saaledes at man kan komme ind i en Realitetsbehandling af hele dette Spørgsmaal.

Hvad angaar Kapitel II vil jeg særlig hæfte mig ved § 9, der omhandler Erstat-